

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **P. H.**, bytem Ú. – Č. 19, zastoupený Mgr. Tomášem Šetinou, advokátem se sídlem Doudlebská 1695/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti: **I. R. S.**, bytem Ú.-Č. 9, **II. J. Š.** a **III. S. Š.**, oba bytem Ú.-Č. 4, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru pozemních komunikací, ze dne 6.8.2014, č.j. 452/2014-120-STSP/2,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.8.2014, č.j. 452/2014-120-STSP, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále jen „krajský úřad“), ze dne 23.10.2013, č.j. JMK 112625/2013, sp. zn. S-JMK 76844/2011-OD, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se na pozemcích p.č. 20/3, 20/4, 20/6 a 26/2 v k.ú. Čížky, v celkové délce cca 151,5 m a průměrné šířce cca 2,8 m, nachází pozemní komunikace, která je veřejně přístupnou účelovou komunikací.

I. Podstata věci

Dne 30.5.2011 podala osoba zúčastněná na řízení I. (dále jen „žadatelka“) žádost, v níž se domáhala vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že na pozemcích p.č. 20/3, 20/4, 20/6 a 26/2 v k.ú. Čížky se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Žadatelka je vlastníkem pozemku st.p.č. 8, umístěného uvnitř pozemku p.č. 26/1 v k.ú. Čížky, na kterém je umístěna zemědělská stavba (stodola bez čísla popisného). K pozemku a stodole vede jediná možná cesta, kterou právní předchůdci žadatelky vždy používali. Stodola s pozemkem byla v minulosti součástí komplexu okolních pozemků a staveb ve vlastnictví právních předchůdců žalobce a mezi 60. - 70. lety byla stodola využívána JZD Úsuší. V roce 1982 výše specifikované nemovitosti získali do vlastnictví manželé V., právní předchůdci žadatelky. V současné době vlastníci okolních pozemků dotčených komunikací brání žadatelce v jejím užívání.

Krajský úřad s ohledem na složitost věci podle § 131 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), rozhodl o změně místní příslušnosti správního orgánu příslušného o žádosti rozhodnout a věc převzal od silničního správního úřadu obce Úsuší k vyřízení.

Dne 23.10.2013 vydal krajský úřad rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, kterým byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení II. a III., která žalovaný zamítl s tím, že i po ukončení užívání předmětné komunikace JZD Úsuší nebyla tato komunikace zrušena. Minimálně od roku 1982, kdy stodolu získali do vlastnictví právní předchůdci žadatelky, je využívána k přístupu a příjezdu ke stodole na pozemku st.p.č. 8 v k.ú. Čížky. Žalobce a osoby zúčastněné na řízení II. a III. s užíváním komunikace až do vzniku sporu se žadatelkou nevyslovili nesouhlas. Podle žalovaného se tedy v daném případě jednalo o konkludentní souhlas, a to jak vlastníků současných, tak jejich předchůdců. Žalovaný zdůraznil, že pokud byla předmětná účelová komunikace užívána k veřejnému účelu v minulosti (věnována veřejnému obecnému užívání), nemůže být takové užívání soukromoprávní dispozicí vlastníka odňato.

Závěry žalovaného a krajského úřadu nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že předmětné rozhodnutí představuje citelný zásah do jeho vlastnického práva, protože pro deklaraci veřejně přístupné komunikace nebyly splněny zákonem stanovené podmínky.

Žalobce dále považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný s některými odvolacími námitkami po stránce věcné nevypořádal. Předně se jednalo o námitku, že se žadatelka snaží prostřednictvím institutu správního práva domoci přístupu ke své nemovitosti, což je podle žalobce soukromoprávním nárokem. Dále šlo o námitku, že v řízení v prvním stupni nebylo prokázáno, že by cesta byla pro kohokoli libovolně přístupná a že by byl dán souhlas s jejím užíváním veřejností. Žalobce zdůrazňuje, že komunikace vždy sloužila pouze vlastníkům stodoly, neboť dále ani nevedla. Důkazy provedené krajským úřadem podle žalobce naopak vyvrací, že by byl přístup ke stodole zajištěn vždy nynější cestou a že by tato cesta měla charakter veřejné účelové komunikace.

Podle žalobce tedy nebyl naplněn jeden ze znaků veřejně přístupné účelové komunikace, kterým je souhlas vlastníka s veřejným užíváním cesty. Naopak proti snaze o intenzivní užívání cesty, se kterým žadatelka započala v roce 2011, se začal žalobce bránit. Z provedených důkazů lze podle žalobce dovodit pouze to, že nejméně od roku 1982 užívání cesty vlastníkem stodoly, aniž by mu svědčilo věčné břemeno či jiný právní důvod k užívání, žalobce a osoby zúčastněné na řízení II. a III. strpěli. Z jednání žalobce a manželů Š. však nelze usuzovat, že dali souhlas s užíváním cesty neomezeným počtem osob, a to tím spíše, když v daném případě absentuje na užívání cesty veřejný zájem. Žalobce dále namítá, že v daném případě existuje možnost zřízení alternativního přístupu ke stodole provedením jednoduché terénní úpravy.

Žalobce tak v napadeném rozhodnutí spatřuje nucené omezení vlastnického práva bez náhrady, což je v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních prav a svobod. Namítá rovněž, že žalovaný nesprávně interpretoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2009, č.j. 1 As 76/2009-60, a v této souvislosti zdůrazňuje, že pokud právo cesty a jízdy formou věcného břemene upraveno nebylo, neznamená to, že vlastník komunikace souhlasil s jejím veřejným užíváním. Žalobce v souvislosti s jeho případem odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 2178/2012. Žalobce též poukazuje na to, že ve výroku žalovaného bylo uvedeno pouze relevantní ustanovení, ovšem bez označení použitého právního předpisu.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že pokud byla komunikace již v minulosti využívána k veřejnému účelu, nelze takovému užívání ze strany vlastníka bránit. V době prodeje nemovitosti na pozemku st.p.č. 8 roku 1982 již účelová komunikace existovala a byla užívána. Původní přístup ke stodole přes pozemky p.č. 7/1 a p.č. 26/2 byl totiž zahrazen bránou a nebylo zřízeno věcné břemeno. Pokud vlastník pozemku nezřídil věcné břemeno, nasvědčuje to tomu, že neměl v úmyslu omezit užívání komunikace neurčitým okruhem osob. Pokud jde o možnost zajistit alternativní přístup ke stodole, tak tu žalovaný zdůrazňuje, že se rozhodnutí krajského úřadu opíralo o dva znalecké posudky, přičemž za alternativní přístupy je nutné považovat pouze fakticky existující přístupy, nikoli přístupy hypotetické, které by mohly být vybudovány následně.

Žalovaný dále uvádí, že předmětná komunikace spojuje nejen nemovitost ve vlastnictví žadatelky se silnicí, ale umožňuje takové spojení i s nemovitostmi ve vlastnickém právu žalobce i manželů Š. Předmětná komunikace není v uzavřeném prostoru a je připojena k silnici III/37910. Tato komunikace tak umožňuje přístup k nemovitostem ze silniční sítě a slouží k obhospodařování zemědělských pozemků.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Shrnutí stanoviska osob zúčastněných na řízení

Osoby zúčastněné na řízení II. a III. ve svém vyjádření zdůraznily, že jejich pozemek p.č. 20/3 v k.ú. Čížky byl vždy součástí zahrady a k jeho užívání neomezeným okruhem osob (veřejností) nikdy souhlas nedaly. Nebrání se zřízení věcného břemene pro žadatelku. Osoby zúčastněné na řízení nesouhlasí s tím, aby byl jejich pozemek užíván veřejností, neboť daná komunikace není veřejně přístupnou účelovou komunikací.

V. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)] osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Žalobce přestřel dva okruhy žalobních námitek. Jednak námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a dále námitky věcně zpochybňující závěr žalovaného a krajského úřadu, že v daném případě byly naplněny všechny znaky veřejně přístupné komunikace, pokud jde o komunikaci vedoucí mimo jiné přes pozemek žalobce. Žalobce zejména rozporuje existenci souhlasu s veřejným (obecným) užíváním komunikace a nutnou komunikační potřebu s tím, že alternativní přístup je možný po provedení jednoduchých terénních úprav.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, tak tu soud uvádí, že správní rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Žalobce konkrétně namítal, že se žalovaný nijak nevyjádřil k jeho argumentu, že se žadatelka prostřednictvím institutu správního práva snaží domoci přístupu ke své nemovitosti, tedy svého případného soukromoprávního nároku. Podle soudu však odůvodnění rozhodnutí žalovaného svědčí naopak o tom, že se žalovaný touto otázkou zabýval, neboť šlo o podstatu jeho rozhodnutí, jehož nosné důvody žalobce dále zpochybňuje. Namítal-li dále žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho námitkou, že nebylo prokázáno, že cesta byla pro kohokoli přístupná, tak touto otázkou se žalovaný podrobně zabýval na str. 5 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí. K této otázce ostatně krajský úřad prováděl rozsáhlé dokazování. Vytýká-li dále žalobce žalovanému, že pouze přebíral skutková zjištění krajského úřadu, tak to samo o sobě není vadou, jež by měla za následek nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, když tímto způsobem žalovaný reagoval na skutková tvrzení žalobce v podaném odvolání – že cesta byla vždy využívána k soukromým účelům a že přístup ke stodole nebyl vždy zajištěn pouze touto cestou. Také námitkou neexistence souhlasu vlastníka s veřejným užíváním cesty se žalovaný zabýval na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Argumentace uvedená v rozhodnutí žalovaného ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí krajského úřadu tak splňuje kritéria přezkoumatelného správního rozhodnutí. Soud se tedy mohl žalobními námitkami zabývat věcně.

Podle § 7 odst. 1 věty první zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

K posouzení toho, zda předmětná cesta naplňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace, bylo v daném případě nutné posoudit, zda došlo k naplnění základního znaku, který je podmínkou vzniku veřejně přístupné účelové komunikace. Tím je souhlas vlastníka soukromého pozemku s obecným užíváním předmětné komunikace. V této souvislosti žalobce namítá, že jeho právní předchůdci (rodina H.) nejméně od roku 1982 pouze strpěli (společně s osobami na řízení zúčastněnými II. a III.), že předmětná cesta je užívána vlastníky stodoly.

Ke skutkovým otázkám souvisejícím s existencí a užíváním předmětné komunikace krajský úřad provedl rozsáhlé dokazování, kdy zohlednil vyjádření účastníků řízení a listinné důkazy, provedl místní šetření a vyslechl svědky. Krajský úřad doplnil podklady pro své rozhodnutí též o výtisky leteckých snímků obce Úsuší v k.ú. Čížky z roku 2009, 2006, 2003 a z roku 1953 a dále o aktuální fotodokumentaci místa. Na základě takto provedeného dokazování dospěl k závěru, že se v případě předmětné komunikace v současnosti jedná o zpevněnou živičnou vozovku, která se na pozemku p.č. 20/6 v k.ú. Čížky rozděluje a jedna část jako zpevněná pokračuje přes pozemek p.č. 26/5 k nemovitosti č.p. 19 ve vlastnictví žalobce. Druhá část vede dále po pozemku žalobce (p.č. 26/2) jako částečně zpevněná komunikace a na konci ústí přes pozemek žadatelky (p.č. 26/1) ke stodole. Předmětná komunikace je připojena k silnici III/37910 a slouží k užití silničními a jinými vozidly a chodci. Dále zjistil, že v době převodu pozemku a stodoly v roce 1982 právními předchůdci žalobce již předmětná komunikace existovala a byla užívána, což vyplynulo i z geometrického plánu č. 143-189-026-81 ze dne 26.11.1981, který je součástí notářského zápisu č.j. NZ 79/82 ze dne 18.1.1982 (kupní smlouva mezi B. H., její dcerou L. H. a nabyvateli manželi V.). V roce 1996 nabyla nemovitosti žadatelka (notářský zápis č.j. NZ 147/96 ze dne 24.5.1996). Ze zmiňovaných notářských zápisů vyplynulo, že otázka přístupu k převáděným nemovitostem, jež jsou nyní ve vlastnictví žadatelky, v nich upravena nebyla.

Krajský úřad po stránce skutkové své rozhodnutí dále opřel o výpovědi svědků a znalecké posudky. Z výpovědi J. H. vyplynulo, že stodola byla vybudována v roce 1943 a do roku 1960 ji využívala rodina žalobce. Příjezd ke stodole vedl podle svědka J. H. po pozemcích p.č. 7/1 a p.č. 26/2 v k.ú. Čížky. V roce 1955 byla na tomto příjezdu rodinou H. vybudována brána. V 60. letech začalo stodolu využívat JZD Úsuší, na hranici pozemku byl JZD vyřezán plot a dělicí mez. Byla vybudována komunikace v trase po pozemcích p.č. 20/3, 20/6, 26/2, 26/1 v k.ú. Čížky, a to proti vůli tehdejších vlastníků. JZD užívalo komunikaci mezi 60. a 70. lety minulého století, od 70. do 80. let minulého století nebyla tato komunikace využívána a od roku 1982 do současnosti je využívána vlastníky stodoly.

Z výpovědi H. V. vyplynulo, že přesně neví, kdy a kým byla komunikace vybudována, a ani odkdy je ve stávajícím technickém stavu, ale bylo to před rokem

1989. Nepamatuje si, že by ke stodole někdy byla jiná cesta. Po dobu, co byla jejím spoluvlastníkem, ke stodole přistupovali po této komunikaci. V době, kdy stodolu vlastnili, žádali pana Š., aby mohli komunikaci odkoupit. Ten jim však přístup po komunikaci povolil.

Z výpovědi dalších svědků vyplynulo, že si nevzpomněli, kdy byla předmětná komunikace vybudována, ale pamatovali si, že tam byla vždy, přičemž sloužila k obsluze zahrady a stodoly. Svědek R. K. si též vzpomněl, že vedle této cesty byl přístup ke stodole možný i přes pozemek p.č. 7/1 podél budovy na uvedené parcele. Podle svědka se používal pouze ve směru od stodoly dolů k budově na pozemku p.č. 7/1 a pro potřeby stavby na p.č. 7/1. Od 70. let minulého století byla pro přístup ke stodole využívána výlučně předmětná komunikace. Z výpovědi svědka Z. M. vyplynulo, že cesta byla zpevněna asi v roce 1978. Z výpovědi svědkyně M. L. vyplynulo, že byla zaměstnána v JZD Úsuší-Čížky a pamatuje si, že asi od roku 1965 vedla ke stodole předmětná komunikace. JZD bylo založeno v roce 1957 a produkty z pozemků se dopravovaly po této komunikaci. V rámci provádění komunikace v obci Úsuší se zpevnila i část předmětné komunikace, přibližně v roce 1970. Z výpovědi svědka J. M. vyplynulo, že v 70. letech, kdy byla v obci budována kanalizace, byla zpevněna i tato komunikace. Z výpovědi svědkyně J. V. vyplynulo, že cestu v jejím dětství užívali její rodiče, kteří měli v 70. letech od JZD Deblín pronajatý záhumenek. Z výpovědi svědkyně L. O. vyplynulo, že zahrada byla celá oplocena, a to i na pozemku 20/6 v k.ú. Čížky. Svědkyně též uvedla, že manželé V. a pak manželé S. po předmětné komunikaci do stodoly jezdili. Ke stodole se přistupovalo i po pozemku p.č. 7/1 okolo domu na tomto pozemku, do doby než bylo založeno JZD Úsuší-Čížky.

K výše uvedenému zdejší soud konstatuje, že krajský úřad především dostatečně zjistil skutkový stav, aby mohl o žádosti žadatelky rozhodnout. Z důkazů provedených ve správním řízení vyplynulo, že dřívější alternativní přístup k nemovitosti (stodole) na pozemku st.p.č. 8 přes pozemky p.č. 7/1 a 26/2 již v současnosti možný není, neboť jde o oplocené nemovitosti ve vlastnictví žalobce. Především však bylo zjištěno, že od roku 1982, kdy byl pozemek se stodolou převeden na právní předchůdce žadatelky, komunikace již existovala a byla využívána minimálně členy JZD Úsuší-Čížky. Komunikace je nadto zčásti patrná i z leteckého snímku z roku 1953, který je součástí správního spisu.

Pokud jde o nutnou existující komunikační potřebu, tak krajský úřad v této souvislosti vyšel ze znaleckého posudku Ing. M. R., Ph.D., č. 20/2013 ze dne 15.8.2013, z něhož vyplynulo, že alternativní přístup k nemovitosti žadatelky není možný, přičemž znalec se vyjadřoval k závěrům posouzení „Přístupová komunikace k zemědělské stavbě na parcele č.st. 8 – k.ú. Čížky“ znalce M. K., které předložil žalobce a které se zabývalo v souvislosti s vybudováním alternativní cesty pouze terénními úpravami a odvozem přebytečné zeminy na skládku. V této souvislosti krajský úřad správně zdůraznil, že alternativní

přístup v terénu fakticky, v podobě komunikace, neexistuje, což ostatně v žalobě nerozporuje ani žalobce.

Brojil-li v této souvislosti žalobce proti způsobu posouzení alternativních přístupů ke stodole, provedenému žalovaným, tak tu správně žalovaný a krajský úřad posuzovali cesty již existující, tedy takové, které by mohly možnou alternativu nabídnout žadatelce okamžitě. Takováto možnost zde není a nutnost postupovat přes parcely č.p. 20/3, 20/6 a 20/4 je zřejmá. Odkazoval-li žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 2178/2012, tak v citovaném rozsudku Nejvyšší soud dospěl k závěru, že má-li ten, kdo účelovou komunikaci využívá, možnost jiného přístupu, byť méně komfortního, nicméně ještě postačujícího, není tu naléhavá komunikační potřeba, a tudíž ani právo obecného užívání účelové komunikace. Citovaný rozsudek tak na nyní posuzovanou věc nedopadá; ostatně žalobce sám argumentuje tak, že možnost alternativního přístupu je dána „po provedení jednoduché terénní úpravy“. V této souvislosti též krajský úřad poukázal na to, že ze znaleckého posudku Ing. M. R., Ph.D. vyplynulo, že jiný než stávající přístup by znamenal vynaložení neúměrných finančních nákladů, změnu územního plánu a dotčení dalších vlastníků nemovitostí. Tento závěr pak již žalobce v podané žalobě nezpochybňuje. Tato žalobní námitka tak není důvodná.

Soud dále zdůrazňuje, že v případě vzniku veřejně přístupné účelové komunikace dochází k prolnutí komunikační potřeby ze strany veřejnosti a soukromoprávního přivolení předmětného vlastníka pozemku s takovým užíváním jeho nemovitosti. Jestliže vlastník (včetně vlastníků, jež byli právními předchůdci) se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace. Obecné užívání pozemní komunikace nemůže být vyloučeno pozdějším jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právního nástupce. Souhlas vlastníka nemusí být projeven výslovně, často v těchto případech totiž půjde o souhlas vyjádřený konkludentně. Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním.

Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce, až do vzniku sporu se žadatelkou, kdy měla v roce 2011 začít dle jeho blíže nespecifikovaného žalobního tvrzení předmětnou komunikaci intenzivně využívat, strpěl, a to stejně jako jeho právní předchůdci, užívání dané komunikace jako přístupové cesty ke stodole. Takové užívání strpěli minimálně od roku 1982. Nadto bylo ve správním řízení prokázáno, že stejně tak byla tato cesta využívána i dříve členy JZD Úsuší-Čížky a dle výpovědí svědků i dalšími osobami, přičemž všichni svědkové (pamětníci) potvrdili, že předmětná cesta „tam vždy byla“.

Namítá-li v této souvislosti žalobce, že cesta vždy sloužila primárně vlastníkům stodoly, tak jde o přirozený důsledek toho, že se poté, co ukončilo činnost JZD Úsuší-Čížky, kromě nemovitostí žalobce a osob zúčastněných na řízení

II. a III., v dané lokalitě nachází již jen nemovitosti žadatelky. Nepochybně však cesta slouží i k obsluze nemovitostí, jež jsou nyní ve vlastnictví žalobce (str. 17 prvostupňového rozhodnutí). Namítá-li dále žalobce, že jeho právní předchůdci nikdy nedali souhlas s obecným užíváním cesty, tak ve správním řízení nebylo prokázáno, že by kdykoli v minulosti bylo takto na užívání již existující komunikace právními předchůdci žalobce nahlíženo, tedy že by jednoznačně projeвили vůli, že danou komunikaci smí užívat pouze konkrétně určený okruh osob (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2015, č.j. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS). Ze skutkového stavu, jak byl krajským úřadem zjištěn, nevyplývá, že by vznikl soukromoprávní závazek právních předchůdců žalobce týkající se předmětné komunikace, a to adresně vůči nabyvatelům pozemků p.č. 26/1 a st.p.č. 8 se stodolou, tedy že by předmětnou komunikaci v části nacházející se na pozemcích žalobce směli užívat výlučně vlastníci zmiňovaných nemovitostí a nikdo jiný. O veřejném charakteru komunikace naopak svědčí obsah svědeckých výpovědí, např. skutečnost, že daná komunikace byla v souvislosti se zaváděním kanalizace v obci Úsuší v 70. letech modernizována, že byla v minulosti využívána k obhospodařování pozemků blíže určeným okruhem osob (60. až 70. léta), že se nachází na pozemcích více vlastníků a slouží k napojení na silniční síť. Soud tedy k této námitce žalobce uzavírá, že pokud byla účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku, na kterém se nachází. Tyto osoby tedy nejsou oprávněny komunikaci ze své vůle bez dalšího uzavřít. Žalobce nesouhlas svých právních předchůdců s obecným užíváním existující komunikace neprokázal. Pokud však má za to, že používání komunikace žadatelkou je nad míru přiměřenou tomu, co lze po něm jako po vlastníku pozemku spravedlivě požadovat, může požádat o omezení veřejného užívání dané komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které lze využít tehdy, dojde-li např. k extrémní změně způsobu užívání takové komunikace, s nímž je spojen nárůst imisí hluku, prachu či eroze pozemku.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí nemá všechny zákonem stanovené náležitosti vyžadované § 68 odst. 2 správního řádu, což dovozuje z toho, že ve výroku je uvedeno, že žalovaný rozhodl „podle § 90 odst. 5.“ K tomu soud uvádí, že ačkoli chybí uvedení konkrétního zákona, na který se žalovaný odvolává, jedná se jednoznačně o administrativní chybu či chybu v psaní, když jediným možným zákonem, podle jehož ustanovení bylo rozhodnuto, je správní řád, neboť upravuje procesní postup správních orgánů. Zároveň je tento právní předpis zmiňován na několika místech v rozhodnutí. Lze tedy vyloučit jakékoli vyvolání nejasnosti u účastníků řízení či jakýkoli dopad vytýkaného nedostatku do práv žalobce.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. srpna 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu